

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Svend Høgsbro*): Hovedformålet med det Lovforslag, jeg herved paa egne og Medforslagsstilleres Vegne har den Ære at forelægge for det høje Ting, er at modarbejde den offentlige Usædelighed og den veneriske Smitte med kraftigere og navnlig med bedre Midler end dem, man hidtil har benyttet i Kraft af det System, man valgte at lovfæste i 1866 og i 1874. Vi betvivle ikke, at Lovgiverne den Gang valgte disse Midler i den bedste Overbevisning om, at det var det rette og det mest praktiske i disse Forhold. Men heldigvis gaa jo baade den menneskelige Erfaring, den menneskelige Tanke og den menneskelige Moral stadig fremad, og det er derfor intet Under og ingen Skam for Lovgiverne fra den Gang, at man nu tør tro, at man og de selv med se klarere i disse Forhold, end de den Gang gjorde. Vi tro, at det nu er blevet mere klart, end det altsaa har været den Gang, at Hensigten heller ikke paa dette Omraade nogen Sinde helliger Midlet, at intet Menneske nogen Sinde synker saa dybt, at man har Lov til at behandle det som et Dyr eller stille det uden for Retsordenen eller i alt Fald prisgive det til Vilkaarlighed. Vi tro ogsaa, at man nu har faaet Øjet mere aabnet for, at den Forskel, dette System gør paa Mand og Kvinde, hvor de over for Moralloven ere lige skyldige, er forkastelig, og endelig mene vi, at den Omstændighed, at Utugten af Statsmagten autoriseres, kontrolleres, reguleres, sanktioneres eller tolereres — der er jo mange Udtryk for dette — kun bidrager til at krænke dens egen Værdighed, forvirre Begreberne og gøre ondt værre baade med Hensyn til de Kvinder, som ere underordnede dette System, med Hensyn til deres Kunder og med Hensyn til de Repræsentanter for Statsmagten, som skulle vaage over Systemet. Med Hensyn til Kvinderne har Systemet fremkaldt den Forestilling — der ligger jo naturlig deri — at de have en Slags offentlig Bestilling, saa at de i Kraft af den have Rettigheder, som de ellers ikke vilde have. Jeg glemmer sent eller aldrig en Erfaring, jeg i saa Henseende har gjort. En Kvinde kom en Gang ned i Studenter-samfundets Retshjælp for ubemidlede, hvor jeg fungerede og sagde, at hendes Mand havde forlangt Skilsmisse fra hende paa Grund af Utroskab fra hendes Side, og hun spurgte, om han da virkelig kunde forlange det. Jeg spurgte da ganske naturlig, om hun ikke havde gjort sig skyldig deri, hvortil hun svarede: „Jo, men jeg er jo logerendes Pige.“ Det, at hun

var offentlig indskreven Skøge, mente hun altsaa fritog hende for de Forpligtelser, Loven ellers paalægger, og berøvede Manden den Ret til at beklage sig, han ellers kunde have. Men foruden at forvirre Begreberne hos disse Kvinder, er det noget, som ikke kan bestrides, at hele dette System nedtrykker dem dybere i Smudset og gør Tilbagegangen vanskeligere for dem, end deres Erhverv i og for sig vilde gøre. Og med Hensyn til de Mænd, som søge dem, da forvirres jo ogsaa deres Begreber. Det er vel noget af det, Landboerne have størst Grund til at klage over, at den Ungdom, de sende her ind til Byen, forvirres i deres Forestilling om, hvad der er dem tilladt og hvad ikke, naar de se denne af Staten autoriserede Utugt byde sig frem. Ved Siden deraf fremkaldes hos dem netop ogsaa i Kraft af den Visitation, den Kontrol, som finder Sted, en Forestilling om Tryghed, Sikkerhed, naar de henvende sig paa disse Steder, som man tør sige befordrer Utugten og derigennem den veneriske Smitte, som det netop var hele Formålet at bekæmpe. Og hvad endelig angaar dem, der paa Statsmagtens Vegne skulde vaage over dette Systems Overholdelse, Sædelighedspolitiet, da vil man ikke kunne nægte, at det ogsaa virker demoraliserende paa dem. Derom have vi set Vidnesbyrd nok her i Staden i de senere Aar. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa her, men nøjes med at henvise til, hvad der er tilgængeligt for alle, ogsaa dette Tings Medlemmer, den Dom, der fældedes i 1896 over to af Sædelighedspolitiets Betjente, H. P. Petersen, ogsaa kaldet „smukke Petersen“, og Borelli. Denne Dom findes i Ugeskrift for Retsvæsen, som jo er i Biblioteket, for 1896 Side 654. I Forbindelse dermed staar ogsaa den offentlige Kendsgerning, at Chefen for Sædelighedspolitiet i 1895 tog sig selv af Dage, og at man bagefter opdagede, ikke blot at han havde gjort sig skyldig i Underslæb paa en halv Snes Tusind Kroner, men ogsaa at han havde holdt et privat Harem af indskrevne Kvinder, samt at hans Souschef, Overbetjent Meyer, havde af en Bordelværtinde modtaget et Gælds brev paa 15,000 Kr. til Foræring. Det er ikke blevet bekendt for Offentligheden, under hvilke Omstændigheder eller med hvilken Beføjelse han havde gjort det; det eneste, man har faaet vide, er, at han selv paastod, det var sket med hans foresattes Samtykke, men det kan jo ikke for Almindeligheden være en Undskyldning med Hensyn til Sædelighedspolitiets Forhold i det hele.